

all s. mot udden, man måste underkasta sig sitt öde. — *Spjernande*, n. 4. [Spjärna.]

SPJUFVER, m. sing. (fam.) Illistig skälm.

SPJUT, n. 5. Vapen, bestående af ett långt spetsigt jern i ändan af ett långt skaft. *Kasta, slunga ett s. emot sin fiende.* — *Ss. S-formig, -jern, -kast, -kastare, -kastning, -lik, -skaft.*

SPJUTAND, f. 5. pl. — *änder.* Se *Stjertand.*

SPJUTROCKA, f. 4. En art Rocka, hvilken har på stjerten en med hullingar besatt pigg, hvarmed hon kan farligt sára. *Raja Pastinaca.*

SPLENDID, spländi'd, a. (lat. *Splendidus*)

Lysande, präktig.

SPLINT, m. 2. Se *Sprint.* — *S. m.* sing.

1) Den lösare veden näst under barken. — 2) Spillror.

SPLINTA, v. a. 1. *S.* ell. *s. sönder*, sönder-splittra.

SPLISS, m. 2. (sjöt.) Ställe, der ändarna af tvenne tåg blifvit sammanflätade. [Splits.]

SPLISSA, v. a. 1. (sjöt.; t. *splissen*) Sammanfläta ändarna af tvenne tåg. — *Splissande*, n. 4. o. *Splissning*, f. 2. [Splitsa.]

SPLISSHORN, n. 5. (sjöt.) En stor merlspek, som brukas vid splissning af ankartåg.

SPLISSJERN, n. 5. (sjöt.) Verktyg att upp-lösa knutar på tågverke.

SPLIT, n. sing. (af isl. *Splita*, splittra) Tvedrägt, söndring i tänkesätt och stråfvanden. *S. och oenighet.*

SPLITS, SPLITSA, se *Spliss*, *Splissa*.

SPLITTER, s. Se *Splittra*.

SPLITTER ell. SPLIT, adv. (fam.) Helt och hållet, aldeles. *Splitter ny, naken. Splitt galen, rasande.*

SPLITTRA, v. a. 1. 1) *S.* ell. *s. sönder*, söndra i splittror. — 2) (fig.) Söndra, dela. — *S. sig*, v. r. Gå sönder i splittror; (fig.) söndra sig, dela sig. — *Splittrande*, n. 4.

SPLITTRA, f. 4. Litet tunt, spetsigt stycke, som blifvit uthugget eller utsprängt ifrån ytan af ett föremål.

SPLITTRING, f. 2. 1) Söndrande i splittror. — 2) (fig.) Söndring; tvedrägt, oenighet.

SPOF, m. 2. pl. *spofvar*. Ett släkte af Vad-fåglarna. Numenius. Se f. ö. *Småspof* och *Stor-spof*.

SPOL, n. 5. Ryggfena på fiskar.

SPOLA, v. a. o. n. 1. I. (t. *spülen*) Skölja. Brukas af sjömansspråket. *Vågorna s-de honom i sjön. Sjön s-de öfver däckbet. S. af*, se *Af-spola*. 2. *S. bört*, se *Bortspola*. *S. i'n, út*, skölja in, ut.

SPOLA, v. a. o. n. 1. II. Vinda garn på spolar. *S. garn. Hålla på all s.* — *Spolande*, n. 4.

SPOLE, m. 2. pl. *spolar*. 1) Långt rör, vanligen af vass, hvarpå garn medelst spinnrock blifvit vindadt, och som trädes på en smal ten i väf-sköteln, för att vid väfning lemna garn till inslag. — 2) Se *Skottspole*. — 3) Den del af röret på en fågelfjäder, som är fäst i fågelns kropp. — 4) Se *Vindspole*. — 5) (fam.) Öförfaren yngling. *En ung s.*

SPOLIATION, --- tschón, f. 5. Plundring.

SPOLIERA, v. a. 1. (lat. *Spoliare*) Plundra. — *Spoliering*, f. 2.

SPOLMASK, m. 2. Ett slags tarmmask, stundom en fot lång och tjock som en gåspenna, snarlikt en metmask, men blekare. *Ascaris lumbricoides.*

SPOLNING, f. 2. Handlingen, då man spolar (för begge verberna *Spola*).

SPOLRÖR, n. 5. Stycke af ett vassrör, som brukas att spola på.

SPOLRÖRSLÅDA, f. 4. Låda, hvori spolrör förvaras.

SPOLSTICKA, f. 4. Rundsvarfvad, smal, afspetsad sticka, hvarpå spolrör stickas vid spolning.

SPOLSTIFT, n. 5. ell. SPOLTEN, m. 2. Stift ell. ten af jern, som brukas till samma ändamål som Spolsticka.

SPONDÉ, spänné, m. 3. Versfot af två långa stafvelser.

SPONSION, spännschón, f. 5. (lat. *Sponsio*) Borgen.

SPONTA, se *Spänta*.

SPONTANEITET, spänntaneité, f. 5. (af lat. *Spontaneus*) Frivillighet, sjelfverksamhet.

SPONTON, spänntón, m. 5. (fr. *Esponon*) Halfpik, som fordom bars af infanteri-officerare, nu bruklig till sjös vid antringar.

SPORADISK, sporådisk, a. 2. (gr.) Spridd. *S. sjukdom*, som blott angriper vissa enskilda personer, utan att vara allmänt smittsam.

SPORRA, v. a. 1. 1) Med sporrarna egga (en häst, den man rider). *S. en häst.* — 2) (fig.) *S.* ell. *s. upp*, se *Egga*. — *Sporrande*, n. 4.

SPORRE, m. 2. pl. *sporrar*. 1) Verktyg, som en ryttare fäster baktill på foten, för att dermed stöta hästen i sidan, då han vill mana på eller straffa honom, bestående af en bygel, med en spets eller kringla baktill. *Ge en häst s-rarna*, sporra honom. *Hugga s-rarna i hästens sidor.* *Lyda s-en*, rätta sig efter ryttarens sporrning. — 2) Högt sittande baktå på vissa fåglar, t. ex. höns; äfv. liten klo, som vissa hundraser hafva bakpå frambenen. — 3) (bot.) a) Sporrformig del på blommor af fam. Labiatae. — b) Se *Honungssporre*. — *Ss. Sporrformig, -lik.*

SPORREBLOMMA, f. 4. Örtslägtet Antirrhinum.

SPORRHJUL, n. 5. Det taggiga hjulet baktill på en sporre, äfv. Kringla kalladt.

SPORRHUGG, n. 5. Hugg, stöt med sporre.

SPORRHUGGA, v. a. 3. (böjes) *Hugga*

Se *Sporra*, 1.

SPORRHÖNS, n. 5. *Dubbla s.*, ett slags höns med fem tår på hvar fot.

SPORRJERN, n. 5. Sporrformigt jern, hvarmed utkafad bakesedeg skäres.

SPORRKLINGA ell. SPORRKRINGLA, f. 4.

Se *Sporrhjul*.

SPORRKNEKT, m. 2. eller

SPORRLÄDER, n. 5. Tjockt läderstycke, som bakpå stöfveln uppbar sporren.

SPORRMAKARE, m. 5. Handverkare, som tillverkar sporrar.

SPORRING, f. 2. Eggning med sporre eller sporrar.

SPORRSTRECK, n. 5. (t. *spornstreichs*) *I s.*, så fort hästen förmår att springa, då han eggas genom sporrning. [-sträck.]

SPORRÖRT, f. 5. Se *Sporreblomma*.

SPOTEL, spä'rt'l, m. 2. o. 3. pl. *spottlar* (spå'rtlarr) o. *spottler* (spå'rtl'r). (lat. *Sportula*, korg, hvori mat skickades någon till skänks; skänk.) Laglig biinkomst.

SPOTELTAxa, spä'rt'l'taxa, f. 4. Taxa på sportler, som embets- och tjenstemän äga att uppbära.

SPOTSK, spä'ttsk, a. 2. (af *Spott*) Stolt och trotsig eller hänande. Säges både om person och